

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2733/05
23.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, Биљане Драгојевић и Звездане Лутовац, чланова већа, у правној ствари тужиоца "АА", чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради исељења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж I. бр. 178/05 од 06.07.2005. године, у седници одржаној 23.03.2006. године донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу ГжI. бр. 178/05 од 06.07.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Бајиној Башти бр. П. 151/02 од 03.02.2005. године, изреком у тачки 1. одбијен је као неоснован тужбени захтев да се тужени обавезе да се са свим лицима и стварима исели из стана ВВ и стан преда тужиоцу на даље располагање. Изреком у тачки 2. тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.900,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Ужицу Гж I. бр. 178/05 од 06.07.2005. године, жалба тужиоца одбијена је као неоснована и потврђена пресуда Општинског суда у Бајиној башти бр. П. 151/02 од 03.02.2005. године.

Против наведене пресуде другостепеног суда, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. савезног ЗПП, у вези члана 491. став 4. републичког ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неосновано је указивање ревидента на битну повреду из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП, јер је побијана пресуда са јасним и непротивречним разлозима о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, одлуком Комисије за стамбена питања тужиоца од 19.12.1995. године, стан из предмета овога спора додељен је на трајно коришћење туженом. У образложењу одлуке је наведено да је иста донета „у складу са ранг листом за доделу станова у Бајиној Башти“. Тужени се са својом породицом, супругом и сином, уселио у стан у коме и данас станује. Међутим, Комисија за стамбена питања тужиоца је на седници одржаној 12. и 13.05.1987. године донела одлуку да исти стан додељује на трајно коришћење пензионеру ГГ, за њега и чланове породичног домаћинства, супругу и троје деце. Ова одлука није достављена туженом. Закључком СО Бајина Башта од 21.04.1989. године дозвољено је извршење решења Комитета за привреду и комуналне делатности СО Бајина Башта од 17.12.1998. године, којим је туженом наложено да се са свим лицима и стварима исели из истог стана.

Полазећи од утврђено чињеничног стања, правилно су нижестепени судови тужбени захтев одбили као неоснован, уз разлоге које у целини прихвата и Врховни суд, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Тужени је у конкретном случају стекао станарско право на стану из предмета овога спора, у смислу одредбе члана 11. Закона о стамбеним односима („Сл. гласник СРС“, бр. 9/85), који је био на снази у времену доношења одлуке о додели стана њему на коришћење и у моменту његовог усељења у стан. Наведеном одредбом је било прописано да станарско право грађанин стиче даном законског усељења у стан. Законитост усељења је у овом случају обезбеђена одлуком надлежног органа тужиоца – Комисије за стамбена питања, која је у редовном поступку расподеле стана, на основу места које је заузео захтев тужиоца на ранг листи њему стан и доделила. Ова одлука постала је не само коначна, него и правноснажна, јер од стране тужиоца нису пружени никакви докази да је у било ком поступку она поништена. У таквој ситуацији, тужени је стекао право становања у стану, са члановима породичног домаћинства, као носилац станарског права и у том својству, односно сада у својству закупца стана на неодређено време и има право да настави да у стану станује.

У описаној ситуацији, тужилац није био овлашћен да доноси нову одлуку о додели истог стана другом лицу, пошто је тим станом већ располагао коначном и правноснажном одлуком. Та одлука, којом је стан додељен туженом је на снази и производи правно дејство. Стога нова одлука о додели истог стана не

производити правно дејство, нити нова одлука може довести туженог у положај бесправно усељеног лица. Новом одлуком се не дира у правно дејство коначне и правноснажне одлуке о додели стана на коришћење туженом.

Полазећи од изложеног, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 393. савезног ЗПП, у вези члана 491. став 4. републичког ЗПП.

Председник већа – судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

ст